

ရွှေအိမ်ပုံစာပေ

စေ့မျိုးသွင်

လိပ်ပြာထောင်ချောက်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

လူငယ်တစ်ယောက်... ။

အသက်က ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူ့ခါးမှာ အရောင်လွင့်စပြုနေတဲ့ Levi's တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားတယ်။ နွေဥတုဆိုတော့ အိုက်စပ်စပ်ရယ်ပါ ။

ဂျင်းဘောင်းဘီက နွေရာသီနဲ့ သိပ်မလိုက်ဖက်ပေမယ့် အင်္ကျီကျတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိတဲ့ ချည်ထည်တီရှပ်လက်ပြတ်ကို သူက ဝတ်ထားပါတယ်။

အချိန်က ညဉ့်နက်လှပြီ။ အတိအကျပြောရရင် ညလည်း မဟုတ်တော့ပြန်ဘူး။ သုံးနာရီခွဲဆိုတော့ မနက်တောင် လင်းခါနီးနေပြီလို့ ပြောရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှောင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြီးစိုးထားတုန်းပဲ။

အဲဒီလို နွေညမျိုးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လို့ လာပါတယ်။ သူက ဖဲရှုံးပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခိုးနေတာပါ။ ညဉ့်ယံလေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဖြတ်တိုက်လိုက်လို့ သူ နည်းနည်းလန်းဆန်းသွားပါတယ်။

သူ့နာမည်ရင်းက “အောင်စိုးမိုး” ဆိုပေမယ့် အဲဒီနာမည်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ အားလုံးက သူ့ကို “ဖိုးအောင်”လို့ ပဲ အလွယ်ခေါ်ကြတယ် ။ ဖိုးအောင်က ဖဲဝိုင်းမှာ ငွေသုံးသောင်းနဲ့ အပေါင်ခံခဲ့ရတဲ့ သူပြိုင်ဘီး

လေးကို အဖေ မသိအောင် ဘယ်လိုပြန်ရွေးရမလဲ ဆိုတာ အသည်းအသန် တွေးခေါ်နေရှာပါတယ်။

အဆီပြန်နေတဲ့ မျက်နှာကို သူက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ညတွင်းချင်း ပိုက်ဆံသုံးသောင်း ရှာဖို့ ဆိုတာ သူ့လို ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦးအတွက် ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ မနက်ကျရင် အဖေက သူ့ကို စက်ဘီးမတွေ့လို့ မေးတဲ့ အခါ ခက်ပြီ။ လောင်းကစားဆိုတာ ဘာဆို ဘာမှ မကောင်းပါလား။

စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဖိုးအောင် ခေါင်းတွေ ထူပူလာတယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်လေးမှာ ကားစက်သံတွေနဲ့ အတူ “ဒုန်း”ခနဲ မြည်သံတစ်ခုက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညထဲကို လွင့်ပျံ့သွားပါတော့တယ်။ သိပ်အကျယ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် လူခြေတိတ်နေချိန်ဆိုတော့ အသံက ခပ်အုပ်အုပ် ဟိန်းထွက်လာပြီး ချက်ချင်း ပြန်ငြိမ်သက်သွားပါတယ်။ ဖိုးအောင်က ဘာထပ်ကြားရဦးမလဲဆိုပြီး သေချာ အာရုံစူးစိုက် နားစွင့်ထားပေမယ့် ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါဘူး။

အသံက ဟိုဘက်လမ်းထိပ်လောက်က ဖြစ်မယ်လို့ အကြမ်းအားဖြင့် သူ ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ သိပေမယ့် ဖိုးအောင် မနေနိုင်ဘူး။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက အသံလာရာဆီကို ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းနေမိတယ်။

တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိပ်မောကျနေပုံရတယ်။ အသံသိပ်မကျယ်တော့ ဒီဖြစ်ရပ်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးထင်ပါရဲ့ ။ တွေးရင်းနဲ့ သူက အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာလိုက်တာ ငါးမိနစ်လောက် အကြာမှာ ပဲ ပြဿနာရဲ့ အဖြေကို တွေ့သွားပါတော့တယ်။

ဖိုးအောင် တွေ့လိုက်ရတာက လမ်းထိပ်အုတ်ခုံကို ဝင်အောင်းထား

တဲ့ စူပါဆလွန်းကားတစ်စီးပါ။ ကားရဲ့ ဘယ်ဘက် ရှေ့မီးလုံးလည်း ကွဲနေတယ်။ သက်ရှိဆိုလို့ ဒရိုင်ဘာနေရာမှာ မှောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

သူက ကားနားကို တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားပါတယ်။ စတီယာတို င်ပေါ် မှောက်နေတဲ့ လူကြီးကို သူက မဝံ့မရဲနဲ့ ခေါ်ကြည့်တယ်။

“ ဦးလေး . . . ဦးလေး ”

ဟိုက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘူး။ ဖိုးအောင်လည်း သွေးဆူလာတယ်။ ဘုရား . . . ဘုရား သေများ သေသွားပြီလား။ ကားအရှိန်က သိပ်မပြင်းပေမယ့် ဒီလောက်ဖြစ်ရုံနဲ့ လည်း လူသေနိုင်တာပဲလေ။ ဒီလို ကားအက်စီးဒင့် မပြောပါနဲ့ ၊ အခန့်မသင့်ရင် ချော်လဲပြီး အသက်ပါသွားတာမျိုးတောင် ရှိသေးတယ်။

ဖိုးအောင်က မှောက်လဲနေတဲ့ လူကြီးရဲ့ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပြီး ထပ်ခေါ်နေပြန်ပြီ။ လူကြီးက နည်းနည်းလှုပ်လာတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ ။ ဒါဆိုရင် မသေသေးဘူးပေါ့။ လူကြီးက ဖိုးအောင်ကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လို့ နေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဖိုးအောင်က အနီးအနားကို မျက်စိကစားလိုက်မိတယ်။ ကားဒတ်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှာ လည်သာပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဖိုးအောင်က သူ ဖဲရှုံးခဲ့တာကို သတိရသွားပါတယ်။

သူက အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ဇစ်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထောင်တန်တွေကို အထပ်လိုက် တွေ့ရတယ်။ ဖိုးအောင်ရဲ့ မျက်လုံးမှာ လောဘအရောင်တွေ တက် လာပြီ။ ခဏနေရင် မိုးလင်းတော့မယ်ဆိုတော့ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ချလိုက်ပါတယ်။

နောက် ဖိုးအောင်က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူ၊ အဲဒီနေရာကနေ အဝေးကို ထွက်ပြေးပါတော့တယ်။ သူက ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မှောက်လဲနေတဲ့ လူကြီးကို မကူညီဘဲ ပစ်ထားခဲ့လေရဲ့ ။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အထိ အဲဒီလူကြီးရဲ့ တောင်းပန်အသနားခံနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဖိုးအောင် မေ့ပျောက်လို့ မရဘူး။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရလာလို့ သူက အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေပြန်တယ်။

မကူညီလိုက်ရတာကို သူ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကူညီလိုက်ပြန် ရင်လည်း ဒီပိုက်ဆံတွေ သူ မရနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကို သူ ဖဲရှုံးခဲ့တဲ့ ပြိုင်ဘီးလေးကို ဒီမနက်မှာ ပြန်မရွေးနိုင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီကျရင် အဖေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီ။ ဖိုးအောင်က လေပူတွေကို ဟူးခနဲ တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

တော်သေးတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတရားမှုတစ်ခုကို သူ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါ့အပြင် အတွက်တော့ တရားတယ်လို့ ဖိုးအောင်က ဖြေတွေးတွေးလိုက်ပါတယ်။ သူ တစ်ညလုံး မအိပ်ထားရသေးပေမယ့် လည်သာအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ရင်း လန်းဆန်းသလို ခံစားရပါတယ်။ အင်း . . . တစ်မျိုးပဲ။ ပျော်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ။ စွန့်စားခန်းတစ်ခုလို့ ပြောရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။

သေချာတာကတော့ ကောင်းသောစွန့်စားမှုမျိုး မဟုတ်တာပါပဲ။

အခန်း (၂)

နောက်နေ့တွေကျတော့ ဖိုးအောင်က အပြင်သိပ်မထွက်ဘဲ တတ်နိုင်သမျှ အိမ်တွင်းပုန်းနေပါတယ်။ အိမ်မှာ ဝပ်နေပေမယ့် ဟိုနေ့ညက ကားအက်စီးဒင့်သတင်းကိုတော့ သူ နားစွင့်နေမိတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကလည်း အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ အုတ်အော်သောင်းနင်း ပြောနေကြရဲ့။

။

အဲဒီကားကို ပဲပြုတ်သည် မိချောက စတွေ့တာတဲ့ ။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက ဦးဆောင်ပြီး အဲဒီလူကြီးကို ဆေးရုံပို့ပေးလိုက်ကြတယ်တဲ့ ။ အခုဆို အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူးတဲ့ ။ ကားက ဘရိတ်ပေါက်ပြီး ရိုးရိုးမတော်တဆဖြစ်တာတဲ့ ။ ကားပိုင်ရှင်ကလည်း ဘာအမှုမှ ဖွင့်ထားတာမရှိသလို ဘာပျောက်တယ်၊ ညာပျောက်တယ် ဆိုတာမျိုးလည်း ပြောသံမကြားဘူးတဲ့ ။

အဲဒီလိုသတင်းတွေကြားတော့ ဖိုးအောင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံဘူးပေါ့။ သူက စက်ဘီးပြန်ရွေးပြီး ပိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုရော၊ အိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကိုပါ အိပ်ခန်းရဲ့ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ သေချာသိမ်းဆည်းထားလိုက်တယ်။

ဖိုးအောင်က သူ့ အလွန်ဝါသနာကြီးတဲ့ လောင်းကစားလုပ်တာကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

အခု ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ရင် သူက ဆယ်တန်းတက်ရမှာ ။ ဒီနှစ်ဆ

ယ်တန်းဆိုတော့ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်,အောင်လုပ်ရမယ်။ အပျော်အပါးကိုလျှော့ပြီး ကျောင်းစာဘက်မှာ အာရုံစိုက်ဖို့ သူ ကြိုးစားမယ်။ ဆယ်တန်းဆိုတာ အခုလို နွေရာသီလောက်ကတည်းက စပြင်ဆင်ထားမှ တော်ကာကျမှာ မဟုတ်လား။

ဖိုးအောင်က သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဒီတစ်နှစ်တော့ မိဘ၊ ဆရာတွေ စိတ်တိုင်းကျနေပေးမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေကြာလာတော့ သူ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ကားအက်စီးဒင့်သတင်းဟာ ပြန်လည်မှေးမှိန်သွားခဲ့တယ်။ သူလည်း အဲဒီအတိတ်ဆိုးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်စပြုလာပါတယ်။

ဖိုးအောင်ဆို လိမ္မာသွားတာ အရင်ကနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလိုပဲ။ သူ့ရဲ့ မိဘတွေဟာ အရမ်းချမ်းသာတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ပညာတတ် လူလတ်တန်းစားအလွှာကဆိုတော့ အတော်အသင့် ချောင်လည်ကြပါတယ်။ သူ့အဖေ ဦးမြင့်အောင်က BE ဘွဲ့ရ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ လည်း ရှယ်ယာတွေထည့်ထားတယ်။ သူ့အမေ ဒေါ်သီတာချိုက Law နဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ ရှေ့နေမ။ ဖိုးအောင်မှာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်က “ ဖူးပွင့် ” တဲ့ ။ ဖိုးအောင်ထက် နှစ်,နှစ်ပဲ ငယ်တယ်။ ဖူးပွင့်က ဒီနှစ် ရှစ်တန်းတက်ရမှာလေ။

အပျိုပေါက်ဖြစ်လာတဲ့ ဖူးပွင့်ကို ကျောင်းမှာ လိုက်ကြတဲ့ ကောင်တွေက မနည်းဘူး။ ဖိုးအောင်ကို ဘော်ဒါတွေက နောက်သလို ပြောင်သလိုနဲ့ ယောက်ဖလို့ ခေါ်လိုက်ရင်လည်း သူက ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးဘူး

။ စိတ်မဆိုးတဲ့ အပြင် “ ငါ့ညီမက အရမ်းအစားပုတ်တာ။ ကျွေးနိုင်ရင် အပြီးသာခေါ်သွားတို့ ”၊ “ ဖူးပွင့် မရှိရင် ငါက တစ်ယောက်တည်း အမွေ တွေရမှာ ကွ။ မြန်မြန် ယောက်ျားရလေ၊ ငါ့အတွက် ကောင်းလေပဲတို့ ”၊ “ ငါ့ညီမက မင်းအပေါ်ကို ပါချင်နေပြီ။ မင်းက မဟသေးလို့ စောင့်နေ တာတို့ ” . . . သူက အဲဒါမျိုး ပေါက်ကရတွေပြောပြီး ပြန်တောင် ဟားလွှတ်လိုက်သေးတယ်။ အေးရော . . . ။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ သူက စိတ်ဆိုးပြီး ဖူးပွင့်ကို သဝန်တိုပြနေမယ်ဆိုရင် ဟိုငတတွေက ပိုစတတ်ကြတယ်။ ညီမလှလှလေးတွေရှိတဲ့ အစ်ကိုဆိုတာ ဒီခေတ်ထဲမှာ အဲဒီလို နေထိုင်ပြောဆိုတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဖိုးအောင်တို့ မောင်နှမက ကျောင်းမှာ လူချစ်လူခင်ပေါ်တယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း သူတို့ ကို ချစ်ကြတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နေလာခဲ့တဲ့ (အထက) ကျောင်းဆိုတော့လည်း အားလုံးက မိသားစုလိုပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ဖိုးအောင်ဆို ငယ်ငယ်တုန်းက စာတော်တယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေရဲ့ သတ်မှတ်ချက်အရ သူဟာ ရှစ်တန်းမှာ စတင်ပျက်စီးပါသတဲ့ ။

အကြောင်းက “ဇင်ကို”တို့လို နှစ်ကျတွေအုပ်စုနဲ့ ပေါင်းမိသွားလို့ ဆိုပဲ။ အဲဒီကတည်းက ဖိုးအောင်ဟာ ရန်ဖြစ်တတ်လာတယ်။ ဆေးလိပ် ခိုးသောက်တတ်လာတယ်။ ကျောင်းပြေးတတ်လာတယ်။ ပိုက်ဆံကြေး အံစာခေါက်တယ်။ ခိုးဇက် ကစားတယ်။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ ဖိုးအောင်က ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးဘူး။

ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဖိုးအောင်တို့ အုပ်စုဟာ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ ချဉ်ဖတ်ပဲ။ ကျောင်းသားဆိုးတွေလို့ ပြောရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးအောင်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးဟာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး ထက်မြက်ကြတော့ တစ်နှစ်တစ်တန်း ပုံမှန်အောင်လာခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ အုပ်စုက အား

လုံးပေါင်း လေးယောက်ရှိတယ်။ ဖိုးအောင်၊ ဇင်ကို၊ စိုင်းဝဏ္ဏ၊ ကျော်ထင်
အောင် . . . ။ အဲဒီလေးယောက်ထဲမှာ ဖိုးအောင်က ကျန်သုံးယောက်ထဲ
က တစ်နှစ်ငယ်တယ်။ ဇင်ကိုတို့ သုံးယောက်က ရှစ်တန်းမှာ တစ်နှစ်စီ
ကျလိုက်တာကိုး . . . ။

သူတို့ လေးယောက်ဟာ စပေါင်းမိချိန်ထဲက အတွဲညီခဲ့ကြတယ်။ သူ
တို့ အဖွဲ့ဟာ ရန်ဖြစ်တတ်ပေမယ့် မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တော့
မှ ရန်ဖြစ်လေ့မရှိဘူး။ ရည်းစားကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ အစ်မတွေ၊ နှမ
တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝ သဝန်မတိုကြေး။ အားလုံး အေးရာ
အေးကြောင်းပဲ။

အဖွဲ့ထဲမှာ ဖိုးအောင်က လောင်းကစားကို တော်တော်ဝါသနာကြီး
တယ်။ ပထမတော့ အံ့စာခေါက်တာ၊ ဒိုးဇက် ကစားတာလောက်ပါ။ ဒါ
ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူက ဖဲပါ ရိုက်လာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ကြေးကြီးတဲ့ ဝိုင်းတွေအထိ သူ သွားကစားတတ်လာပါတော့တယ်။

ရပ်ကွက်ထဲက အသုဘအိမ်တွေမှာ ဖိုးအောင် မပါရင် ပွဲမစည်ဘူးလို့
တောင် ပြောစမှတ်ပြုလာကြပါတယ်။ Beginner Luck ဆိုတဲ့ စကားအ
တိုင်းပဲ။ အစပိုင်းကာလတွေမှာ ဖိုးအောင် တော်တော်လေးနိုင်တယ်။
နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဟာ သူ့အတွက် ပွဲတော်ကြီးပဲ။ ညတိုင်း
အိမ်က ခိုးထွက်ပြီး ဖဲဝိုင်းဆီ သူ သွားနေကျ။

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဟိုနေ့ကလို ပါသမျှ အကု
န်ရှုံးပြီး စက်ဘီးပါ အပေါင်ခံခဲ့ရတော့တာပေါ့။ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူဆီကနေ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လစ်ပြေးတဲ့ အထိ အော
က်တန်းကျမိပါရောလား။

ဒါပေမဲ့ ဖိုးအောင်က ကံရော၊ ညဏ်ရော ကောင်းပါတယ်။ အမှားကို

အမှားလို့ သူ ချက်ချင်းသိတယ်။ မကောင်းမှုနဲ့ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ သူ ကြိုး
စားကြည့်တယ်။ အဲဒါ သတ္တိပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက်
ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုပဲ မဟုတ်လား။

*